

Svenska Oceanseglingssklubbens tidning

sid 16-17

Ocean

Nummer 3-2006 Utgåva 136 Pris 45 SEK

segglaren

Tema:

Livflotten

Tryggheten i det föränderliga

I "VÅGA VÄLJA VÅGOR" nr 2-2005 beskriver Leon Schulz hur familjen vågar klivet ut i båtlivet på heltid. Leon och Karolina med barnen Jonathan och Jessica har nu varit ute ett år i sin Hallberg - Rassy 40 Regina.

Inte ett fartyg på flera dygn. Kontrasten till alla glädjefrika möten med långseglare från hela världen i Västindien kunde inte vara större. Nu omsluter oss endast mörker och hav, upplysta av en stjärnhimmel som inte går att finna ord för att beskriva. Det Södra Korset ligger i vårt kölvatten och vår stadiga kurs för oss mot Polstjärnan. Vattentemperaturen har sjunkit betänkligt, från behagliga 27 grader till oroväckande 23. För första gången på ett halvår har jag en tröja på mig nu på nattvakten, och den känns inskränkande och tung.

Efter tre dygn har allt sin lilla gång ombord. Sjösjukan, som brukar hemsöka oss första dygnet, är borta och den eviga tröttheten, då allt känns som gröt och man ser genom dimridåer som brukar komma andra dygnet, har också ersatts av vakter, mat, läsning, sömn eller, som nu, skrivning.

Sträckan British Virgin Islands (BVI) till Bermuda tar ca. en vecka. Detta ansågs som astronomiska dimensioner för ett år sedan, då vi inte visste hur vi skulle klara Nordsjön till Skottland, för att inte tala om Biscaya med alla sina beryktade stormar!

Nu känns en vecka just lagom. Det är lätt att bunkra färskmat som håller hela sträckan och man hinner både komma in i rytmen och njuta av den, innan man är framme. Speciellt på dessa breddgrader, där den eviga passadvinden gör väderprognoser till glädjereporter och nattvakterna till angenäma stunder med egna tankar, stjärnobservationer, läsning eller ibland till och med en DVD-film.

Efter 12 000 sjömil med vår HR 40:a Regina har vi nog blivit mera sjövana, tar livet lugnare och träffat många likasinnade långseglare. Så har det dock inte alltid varit.

Jag minns den där regniga och gråa junidagen strax efter skolavslutningen för snart ett år sedan, då vi med magknip och ångest lämnade hemmamannen i Sverige på väg västerut. Hur många gånger hade vi inte seglat denna första sträcka under våra tidigare semestrar, men ack så annorlunda det kändes denna gång. Ändå har hela året bara bestått av enstaka sträckor, som har skilt sig i längd och innebörd, men seglar man bara "ett ben i taget" utan att vända, då kommer man faktiskt ganska långt!

Hemma i Sverige ansågs vi som

annorlunda, våghalsiga, måhända lite ansvarslösa som ville dra iväg med barnen på dessa äventyr. Men ju längre vi kom, desto fler likasinnade seglare fann vi på vägen, tills

Leon och Karolina med barnen Jonathan och Jessica. Foto: [Name obscured]

vi i Västindien träffade en stor skara seglande familjer med barn mellan 2 år och 19 år. Alla hade vi till en början haft samma ångestfyllda känslor om skola, pengar, båt, tid, familj, ansvar, trygghet.

Vi hade alla börjat segla en gång i en vanlig hemmahamn med en liten båt och korta semester, men med stora drömmar och kraften och modet att förverkliga dem. För mod behövs, det kan jag lova, att släppa "allt" med tryggheten, staten och vännerna och investera större delen av sina besparingar i en ändamålsenlig båt. Men sedan kommer förvandlingen, då man börjar definiera trygghet med nya ord, då det svenska kungariket verkar försvinnande litet långt där borta i norr och kompletteras med en stor kollektion gästflaggor från spännande nya länder. Mer än en gång har vi uppsökt sjukvård på små öar, där servicen var imponerande, utan kö eller höga avgifter. Trådlöst Internet

finns i de flesta vikarna i Västindien och reservdelar har skickats oss från England via DHL på två dagar till den lilla ön Tortola.

Men trygghet kan man också lära känna på ett annat sätt: Att räcka till. Att ha tid. Att hinna fundera och umgås. Tryggheten i sig själv.

Att själv ta ansvar för sin vardag, att själv stå för skolarbetet, som tar större delen av dagen. Att själv underhålla och reparera enligt den aldrig sinande arbetslistan på en långfärdsbåt, långt bort från verkstäder, varv och skeppshandel. Som tur var har man många vänner vid det här laget och man hjälper varandra med verktyg, råd och medhavda reservdelar. Efter en lång dags arbete känns det skönt att kunna koppla av med vännerna i en sittbrunn eller i en liten lokal bar vid solnedgången med en öl i handen.

Men hur tar barnen det då? Nå, de vill inte alls sluta långsegla, utan hade helst velat fortsätta ett år till!

De talar numera obehindrat engelska och har fått många nya kompisar från hela världen, precis som vi vuxna har funnit många nya vänner för livet.

Trond från Norge, som seglar med sina två barn Camilla (10 år) och Colin (8 år) har under seglingen flugit hem till Norge några gånger för att jobba. Han berättar, under skratt med en rhum-punch i sin hand där vi sitter på utomhusbaren i Antigua, att det känns som en wiplash varje gång han stiger av planet i Oslo. Plötsligen drar det igång med en ofattbar acceleration. Allt går så fort, alla springer omkring som myror, men ändå

verkar ingen nöjd med allt de hinner, utan berättar om allt de missat och ännu måste göra. Trond berättar: "Frågar man hemma i Norge hur man mår, får man till svar att 'Jo - jag mår bra, på jobbet håller jag på med ett nytt projekt som tar hela uppmärksamheten, det ena barnet ska just hämtas från fotbollen och köras till ett kalas, det andra väntar redan på att bli hämtat från en kompis för att köras till dansen, och frun är på Friskis & Sveltis, så jag får kila, hinner inte prata... Vi ses.!". Trond tar och smuttar på sin drink och undrar om den rivna muskotnöten, som så vackert doftar från den röd-oranga drinken, kommer ifrån Grenada eller ej. Sedan fortsätter han. "Det är så skönt att åter komma tillbaka hem till båten i Karibien. Inbromsningen är så angenäm, och ändå hinner jag med allt jag behöver i mitt liv på båten. När man här frågar någon hur han eller hon mår får man istället till svars 'Hey, I'm fine! - I'm taking it eeeeeeasy, man!'".

Det är vår största behållning från detta sabbatsår, nämligen att komma in i något som här kallas för "Island Time". Man tar inte livet på så blodigt allvarligt utan har överseende ifall bussen inte kommer eller tulltjänstemannen har gått hem.

Vi har också erfaren att man lyckas mycket mer än man till en början trodde, nämligen att stora, till en början skräckinjagande hinder på vägen så som en Ocean, faktiskt kan övervinnas genom att ta ett steg i taget och följa förnuftet. Vi har blivit mindre rädda för förändringar och kommer därför, när vi avslutat denna segling, inte rädas nya spännande utmaningar, vad än de må vara.

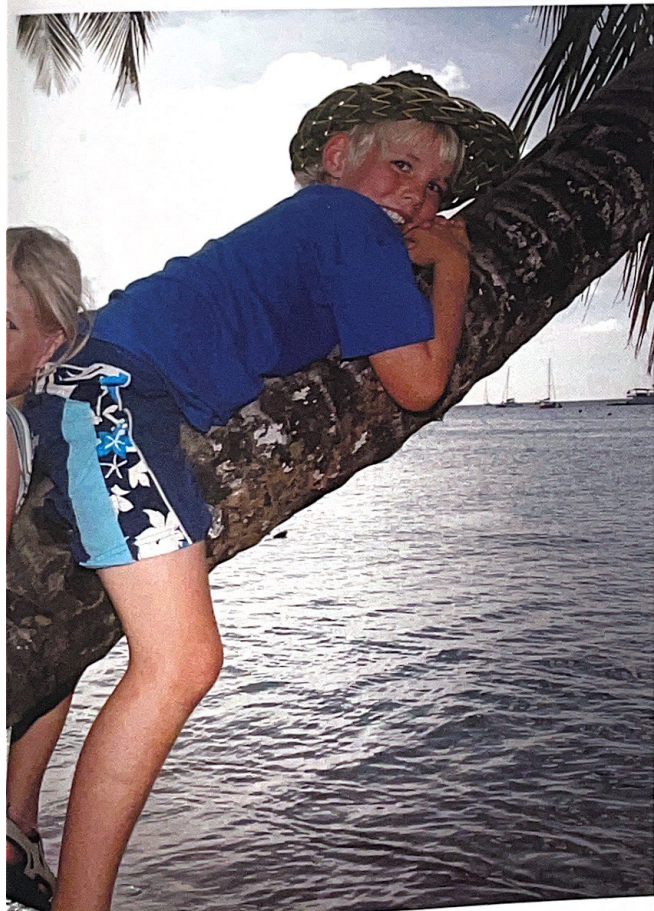
Hälsningar från 25 10.4N 64 46.4

W

Leon Schulz

S/Y Regina

www.reginasailing.com

Bildgraf: Dan Gandy, SY Kosblong, från Canada.